

LA DARRERA CONFESSIÓ

Feia només dues setmanes que Sílvia havia perdut el seu marit

després d'haver patit l'extirpació de mig pulmó i un tortuós procés de quimioteràpia. Nicolau era l'únic membre de la família que quedava. Tractava de mantindre's entretinguda amb el treball. Les classes de teatre de matí i l'escola d'idiomes de vesprada li permetien de desconnectar-se'n amb relativa facilitat, però allò no acabava de resoldre la buidor que l'envoltava; es tractava d'un pedaç que dissimulava el problema i n'ajornava la solució.

Per tal que la casa no acabara assemblant-se més a una segona residència que a un habitatge familiar convencional, contractà Maria, una bona amiga que no acabava de tindre sort en el treball, perquè li fera la neteja. Al principi tot anava bé, la casa va agrair que algú se'n fera càrrec i en qüestió d'unes setmanes va tornar a lluir com sempre ho havia fet. Un dia, però, en arribar del treball, va trobar la guitarra despenjada del seu lloc. La tornà al penjador i llestos. Va pensar que havia estat un oblit de Maria sense importància. L'endemà, però, tornà a trobar-se-la despenjada. Una mica amoïnada per aquell misteri, se n'anà al llit sense voler esbrinar-ne el secret. Al dia següent, demanà permís al treball per eixir una hora abans i poder arribar a casa abans que se n'anara Maria. Va parlar amb ella i li negà que haguera despenjat la guitarra. Sense saber ben bé com resoldre l'afer, se n'anà a l'escola d'idiomes. Realitzà un exercici d'abstracció i se n'oblidà completament fins que tornà a casa i va obrir la porta i, com en els dies precedents, la guitarra tornava a estar despenjada. Amb la pell de gallina, recollí la guitarra del terra, però en compte de penjar-la, li va arrancar un parell de notes. De sobte, en una mena de *flashback* va veure com son pare li eixia d'entre la boira, com si volguera dir-li alguna cosa. La por se li va apoderar i un calfred li va recórrer l'esquena de cap a cap, fins que deixà caure la guitarra a terra. Encara astorada, va agafar el telèfon per telefonar a Aleida, l'única amiga que podia ajudar-la. Una vident experta en contactar amb els esperits que no dubtà a deixar-s'ho tot per anar a sa casa.

Quan va arribar a casa de Sílvia, aquesta estava esperant-la a la porta perquè li feia por entrar sola. Aleida la va tranquil·litzar i van entrar juntes a casa de Sílvia.

—Veus alguna cosa? —va dir Sílvia atemorida.

De sobte, mirà la seua amiga i se n'adonà que tenia la cara pàl·lida com si haguera vist un fantasma; i així era, Aleida va començar a parlar com si algú més estiguera en l'habitació.

—No m'enganyes! No estic per a bromes, segur que és una llevatança.

—Pots callar un segon? —va dir Aleida i va continuar parlant amb allò que estava veient.

—Què veus? Diques-m'ho!

—D'acord. Et recorda alguna cosa el nom d'Unai? Ell s'anomena així. En eixe instant, Sílvia va recordar la seua infància. Quan era xicoteta i vivia a Almoradí, solia jugar en un runar amb un xiquet que s'anomenava igual. Tanmateix, també va recordar que un estiu, quan va arribar al lloc de sempre, ell no va aparéixer i ella va preguntar a tot el món, però ningú havia escoltat parlar d'ell mai, ni el coneixien. Per eixe motiu, algunes persones van començar a prendre-la per boja.

—No pot ser. Ell no existia. Els psicòlegs em van dir que era normal tindre amics imaginaris, i més, després d'haver patit un trauma com el que vaig patir —va dir Sílvia.

Aleida no entenia res. Què estava dient-li l'amiga? De quin trauma parlava?

—Pots explicar-me de quin trauma estàs parlant? —preguntà Aleida, per tal que Sílvia posara en ordre els seus pensaments i les seues paraules.

—El vaig conèixer el mateix any que vaig perdre ma mare, sent jo xicoteta. Però no existeix! —va dir Sílvia molt angoixada.

De sobte les parets van començar a supurar un líquid gens límpid, del color de la sang i, seguidament, es va escoltar un rebombori que venia del menjador on hi era el penjador de la guitarra. Sílvia va intentar eixir corrent de la casa, però amb els nervis només va aconseguir atabalar-se contra els mobles. Amb tanta tensió, es va desmaiar.

Quan va despertar, va veure Aleida que es menjava un entrepà i li va dir:

—Tu no et flixes de res, no? —paraules a les quals ella va contestar:

—Vols una bocada?

Però no va rebre cap resposta per part de Sílvia, perquè encara estava de pedra, per tot el que havien viscut. No podia creure allò que veien els seus ulls. Realment era ell, era eixe xiquet.

—Em pots veure ja? Quines ganes tenia de tornar a veure't! Encara que no sembles la mateixa, ja pateixes algun alifac que altre a causa

de l'edat. He, he, he. Ella tenia raó, si em feia escoltar em tornaries a veure, ara bé, no pensava que t'anares a desmaiar.

—Ella? Espera. De qui estàs parlant? Per què et veig? Què està passant?

—Tranquil·la, no et tornes a caure. Aquesta vegada em presentaré millor. Em dic Unai, tinc onze anys i sóc el teu protector. Ella m'ha enviat perquè no l'escoltes. És perillós. Ha passat a l'altre costat.

—Ell? Qui? Mon pare? Mira, no sé qui és ella, però segur que no coneix mon pare. No conec una persona més bona que ell. A més, tampoc sé per què et puc veure ara mateix i molt menys per què ets igual ara que quan et vaig conèixer fa trenta anys.

—Sílvia, ella em va enviar quan eres xicoteta, perquè ja no podia consolar-te quan ploraves o la necessitaves. Jo en eixe moment era tan temerari com ara i no tenia por de les esferes d'energia negativa, així que li vaig prometre que t'ajudaria. Recorda. Et vaig trobar en el covil que havies construït després de fugir corrent del cementeri durant el soterrar de ta mare.

—Ma mare et va enviar? Em pot escoltar ara? És ella també ací? Mare?

Aleida escoltava atentament aquella conversa estranya i començava a entendre moltes de les coses que li havien succeït a la vida i per què s'havia sentit sempre tan atreta per l'amistat de Sílvia.

—Sí. Ta mare em va enviar aleshores i m'ha tornat a enviar ara. Ella no és ací, entre nosaltres. És un esperit pur i gaudeix als llimbs dels mons superiors, però no ha deixat mai d'observar-te, ni de preocupar-se per tu. De fet, aconseguí autorització per enviar-me a mi a la Terra amb l'encàrrec de protegir-te.

—I, aleshores, perquè vas desaparèixer?

—Perquè començà a fer-se perillosa la meua presència. Corríem el perill que la gent començara a dubtar de la teua salut mental.

—Llavors, m'abandonàreu?

—No, perquè hi havia el teu pare i hi havia també Aleida, de qui et vas fer prompte amiga i la vam dotar de poders especials, com ara la vidència, per si algun dia feia falta tornar-nos a comunicar, com ha sigut ara el cas.

Aleida, com és normal, continuava escoltant atentament, però, una vegada descoberta quina havia estat la seua missió en tota aquella història, es va atrevir a intervindre:

—I, aleshores, perquè has tornat ara?

—Perquè l'esperit de son pare ha sigut posseït per les esferes d'energia negativa, abans d'aconseguir ser-ne un esperit pur. El seu gran amor per Sílvia l'ha fet caure en la temptació. Li han promés

tornar al món dels vius i poder abraçar la seua filla. Però el preu que ha de pagar per això és molt alt. I l'única manera de salvar-lo, i de salvar el món, és no fent-li cas.

—Per quin motiu? —interrogà Sílvia, sense fiar-se'n encara massa de tot el que escoltava.

—Per què les esferes d'energia negativa, que amenacen des de fa milers d'anys la vida de l'ésser humà a la Terra, per ser-ne el favorit de tots els déus, han descobert ara que la millor manera de captar les ànimes no és amb l'avarícia, l'engany, el poder, la riquesa, l'odi o l'enveja... És amb l'amor.

—Amb l'amor? —preguntà sorpresa Aleida.

—Sí, amb l'amor. Les ànimes no obliden mai els éssers que estimen a la Terra i tornar-los a veure és el major desig que tenen mentre no aconseguen l'estat pur. Per això cauen en la temptació i, darrerament, en són ja milers i milers les ànimes que no avancen i retornen. Prompte el món serà envaït per una plaga zombi, com la que heu vist a moltes pel·lícules. I només Sílvia ho pot evitar.

—Jo —contestà Sílvia sorpresa—. Per què?

—Perquè, i aquesta és la darrera confessió que no et va poder fer mai la teua mare, per culpa de la seua mort prematura, tu ets l'única descendent d'una gran família de magues i bruixes que han tingut sempre la missió d'allunyar les esferes negatives del món real. Tu ets l'única que les pot distingir entre la gent, ara que han pres la forma humana i han començat a barrejar-se entre els humans. I prompte començaran la destrucció.

—Però què puc fer jo tota sola? —dubtà Sílvia.

—Tu sola, no! —contestà decidit Unai—. Aleida i jo estem ací per ajudar-te.

Les hores del dia havien anat passant, però un raig de sol ponent penetrà per una de les finestres. Els tres es van mirar i un somriure se'ls dibuixà als llavis. Començava una nova i increïble aventura, i calia iniciar-la amb convenciment.